SARA LUCREAZĂ CU NEVĂSTUICA

de Walter Jon Williams

Designera de corpuri are ochi violeţi, strălucitori deasupra pomejilor din fildeş sculptat. Părul ei este blond, cu şuviţe, unduindu-se pe o aripioară dorsală, perfectă arhitectural înapoia cetei. Muşchii ei joacă precum ai unei pisici, iar buzele li sunt stropite de rouă stacojie.

– Părul mai scurt, da, rosteşte ea. În imponderabilitate nu se poartă lung.

Degetele ei fulgeră şi prind bărbia Sarei, înclinându-i capul spre lumina nordică, rece. Are unghiile violete, în ton cu ochii, şi ascuţite. Sara o priveşte morocănoasă. Designera zâmbeşte..

– Puţină carne în bărbie, da, spune ea. Îţi trebuie o bărbie mai energică. Vârful nasului poate fi modificat; eşti puţin prea *retroussé.* Curba maxilarului niţel teşită - să aduc mâine cuţitul de sculptat. Şi, bineînţeles, o să înlăturăm cicatricele. Cicatricile trebuie să dispară.

Sub apăsarea degetelor cu unghii violete, Sara îşi răsfrânge buza.

Designera îi dă drumul bărbiei şi se întoarce.

– Chiar trebuie să folosim fata asta, Cunningham? întreabă ea. N-are pic de stil. Nu poate umbla cu graţie. Are corpul prea mare, prea greoi. Este o jegoasă. De duzină.

Cunningham stă tăcut în costumul său maro, iar chipul lui neutru, banal, este inexpresiv. Vocea îi este o şoaptă.

– Sara *are* stil, Mugure-de-foc, rosteşte el. Stil şi disciplină. Tu trebuie să-i dai formă, s-o modelezi. Stilul ei trebuie să fie o armă. Tu o vei construi; eu am să ţintesc cu ea. Iar Sara va nimeri acolo unde trebuie. O priveşte pe femeie cu ochii ei căprui, neclintiţi: Nu-i aşa, Sara?

Sara nu răspunde. Îşi dezveleşte dinţii.

– Lasă-mă să te vânez într-o noapte, Mugure-de-foc, spune el. O să-ţi arăt ce stil am.

Designera înălţă ochii, exasperată.

– Limbaj de jegoasă, pufneşte ea, dar se retrage un pas.

Sara rânjeşte.

– Şi, Mugure-de-foc, reia Cunningham, lasă-i cicatricele. Vor avea efect asupra Prinţesei. Îi vor aminti de această crudă

realitate terestră la crearea căreia a ajutat şi ea. Pe care o domină... De care continuă să fie, pe jumătate, îndrăgostită...

Da, lasă-i cicatricele, repetă el şi zâmbeşte pentru întâia oară, o scurtă încordare a muşchilor obrazului, rece ca azotul lichid. Prinţesa noastră va fi înnebunită după cicatrice. Le va iubi.

ASTĂZI/DA

Aujourd'Oui este un bar de jochei, şi sunt toţi acolo: lunajoci şi mecajoci, forajoci, energojoci şi rockjoci, cu toţii purtându-şi însemnele pe veste şi jachete: TRW, Temple, Toshiba, ARAMCO, Tupolev. Embleme ce-i declară biruitorii Războiului Meteorit. Acceptă să împartă localul cu rataţi - lutoşii şi jegoasele care-l înconjoară, care speră să-i atingă în timpul unui zondans şi să absoarbă un fragment din strălucirea lor.

Sara se strecoară printre ei, într-o jachetă din satin negru, brodată pe spate cu o macara albă ce se înalţă spre firmamentul înstelat, printr-un nor de caractere chinezeşti, cromate sclipitor. Este emblema unui bloc care-şi desfăşoară cea mai mare parte a afacerilor în Singapore şi apare extrem de rar aici, în Zona Liberă Florida.

Chipul ei sculptural este palid, bronzul de Florida s-a dus, ochii sunt tiviţi cu negru. Părul întunecat este scurt pe tâmple şi tuns perie în creştet, coama de la ceafă cade pe spate în două codiţe subţiri. Cercei din oţel cromat îi mângâie umerii. Mugure-de-foc i-a lărgit umerii deja largi, şi i-a redus lăţimea pelvisului. Poartă papuci de dans negri, încheiaţi peste glezne cu şireturi, şi pantaloni purpurii, largi, cu bretele care îi încadrează sânii, întinzând ţesătura peste sfârcurile pe care designera i le-a făcut mai proeminente. Cămaşa ei este din voal presărat cu steluţe argintii, iar eşarfa de la gât din mătase neagră. De nervul ei auditiv este conectat un duplex, iar de centrii optici ai lobului frontal este ataşat un receptor, pe frecvenţele de comunicare ale poliţiei, o permanentă piaţă aglomerată a unul LED chihlimbariu, la cerere pe lângă vederea amplificată, cadouri de ia Cunningham. Nervii superbobinaţi sunt însă ai ei. La fel şi Nevăstuica, aşteptând, cu răbdare cibernetică, începerea vânătorii.

MA ÎNNEBUNESC DUPĂ OCHII MEI KIKUYU, ZICE PORNOSTARUL ROD MCLEISH, ŞI CU SELECŢIA INFRAROŞIE POT SPUNE DACĂ PARTENERA MEA E CU ADEVĂRAT EXCITATĂ SAU E

NUMAI O VRAJĂ SILICON... SISTEMELE OPTICE KIKUYU, I.G. SECŢIE A LUI MIKOYAN-GUREVICI

Prima dată îl întâlnise pe Cunningham într-un alt bar, Mătasea Albastră. În dimineaţa aceea, Sara lucrase cu Nevăstuica, conform contracului, dar nodurosul fusese el însuşi superbobinat - Sara bănuia un implant medular cu cristale lichide japoneze conţinând reflexele unui *dan,* sau cam pe-acolo. Însă Nevăstuica trecuse prin ochiul tipului şi terminase creierul şi, cu toate că Sara era numai vânătăi, recuperase geanta cu produsele şutite pe care speranţele lui îl împinseseră să le fure, dar inteligenţa nu-i permisese să le păstreze.

Contractul era cu terţiarii şi Sara este plătită în endorfine, convenabil, deoarece trebuie să utilizeze câteva chiar pentru ea. Are o fisură în osul şoldului şi nu poate sta jos; se reazemă de barul capitonat şi soarbe din romul cu lămâie.

Mătasea Albastră este condus de un ex-minerjoc, Maurice. Este un vest-indian, cu ochi Zeiss model vechi, care în Războiul Meteorit a luptat de partea învinşilor. Pe pereţi sunt fotografii ale prietenilor şi eroilor săi, toţi purtând eşarfele de mătase azurie ale trupelor de elită spaţiale, majoritatea fotografiilor încadrate în panglici negre, de doliu, care se decolorează cu anii.

Sara se întreabă ce văzuse cu ochii aceia, inexpresivi, de metal. Emisia de raze X care călăuzise stâncile de zece mii de tone ce străbătuseră atmosfera, zdrobind oraşele Pământului? Meteorii artificiali înşişi, lansaţi de propulsoarele masice de pe orbită şi de pe Lună, care căzuseră mai întâi în emisfera estică, peste Mobasa si Calcutta, fiecare cu forţa unei explozii nucleare? Până ce planeta se rotise, făcând şi din emisfera vestică o ţintă, Pământul capitulase - însă blocurile orbitale consideraseră că nu fusese destul de clar şi pentru vest, iar meteoriţii căzuseră oricum. Pretextaseră o dereglare a comunicaţiilor. Miliardele de pe Pământ ştiau mai bine. Pământul fusese colonizat de propriile lui colonii orbitale şi lunare, o ironie amară transmisă prin intermediul unui mesager special.

Sara avea opt ani. Se găsea în tabăra de copii de lângă Munţii Stâncoşi, când trei meteori distruseseră Atlanta, ucigand-o pe mama ei. Fratele ei, Daud, care avea cinci ani, fusese prins sub dărâmături, însă vecinii îl auziseră ţipând şi-l scoseseră

afară. După aceea, Sara şi cu Daud au trecut de la o agenţie DP la alta, oprindu-se în Tampa, la tatăl ei, care dispăruse pe când ea avea trei ani.

Sara îşi aminteşte cum îl văzuse atunci: cămaşa zdrenţuită, îmbâcsită de o sudoare alcoolică; privirea tulbure, buimăcită, când funcţionara îl prezentase copiilor săi.

– Acesta este tatăl vostru, spusese femeia. O să aibă grijă de voi.

Se dovedise a fi numai jumătate de minciună.

– Cauţi de lucru, Sara?

Întrebarea, venind dinspre albul care stă la capătul barului, sfârşeşte, din fericire, nedorita amintire. Bărbatul se apropie, cu o mână pe spătarul scaunului de lângă ea. Zâmbeşte, parcă puţin nelalocul lui.

– Mi-ai fost recomandată, continuă el. Are glasul şuierat, parcă tras pe glaspapir, un timbru pe care nu-l poţi uita. Pesemne nu trebuie să se răstească niciodată.

Ea mijeşte ochii şi, deliberat, soarbe încet din pahar.

– De către cine? îl întrebă.

Zâmbetul a dispărut; chipul inexpresiv o priveşte obosit.

– Hatmanul.

– Michael? întreabă ea. Bărbatul încuviinţează.

– Mă numesc Cunningham.

– Pot să-l chem pe Michael şi să-l întreb?

Hatmanul controlează zona Golf şi uneori Sara lucrează cu Nevăstuica pentru el. Nu-i place însă că pomeneşte numele ei înaintea oricărui străin.

– Cum vrei, zice Cunningham. Mai întâi, aş dori să-ţi spun despre ce-i vorba.

– Asta nu-i barul unde primesc angajamente. Caută-mă în ***Fata din Plastic***, după zece.

– Nu-i vorba de un angajament care poate aştepta…

Sara se întoarce cu spatele la el şi priveşte în ochii metalici ai lui Maurice.

– Bărbatul ăsta, îi spune, mă deranjează.

Chipul lui Maurice nu-şi schimbă expresia.

– Mai bine pleacă, rosteşte el.

Fără să se uite spre Cunningham, Sara întrevede cu coada ochiului o senzaţie de arc destinzându-se. Cunningham pare mai înalt decât cu o clipă înainte.

– Îmi pot termina băutura? întreabă el.
Fără să-şi plece privirea, Maurice scotoceşte în sertar şi azvârle pe tejgheaua întunecată câteva bancnote.
– Băutura-i gratis. Şterge-o!
Cunningham nu comentează, dar priveşte o clipă, netulburat, ochii de metal care nu clipesc.
– *Townsend*, adaugă Maurice, o parolă reprezentând numele generalului care l-a condus, cândva, împotriva orbitalilor şi a energiilor lor arzătoare de luptă. Deasupra oglinzii barului, sistemele defensive se orientează. Sara se uită într-acolo. Lasere militare, se gândeşte ea, de la bursa neagră sau poate de pe vechiul cuter al lui Maurice. Se întreabă dacă barul dispune de suficientă energie pentru a le folosi sau dacă-i numai o cacialma. Cunningham rămâne nemişcat încă o jumătate de secundă, apoi se întoarce şi părăseşte Mătasea Albastră. Sară nu priveşte după el.
– Mulţumesc, Maurice.
Barmanul îşi forţează un surâs trist.
– Ce dracu', doamnă, face el. Eşti clientă veche. Plus că tipul era orbital.
– Era din blocuri? Eşti sigur?
– N-am zis că-i din blocuri, Sara, da' a fost acolo. Destul de recent. Dacă ştii la ce să te uiţi, îţi poţi da seama după felul cum merg. Ridică un deget noduros către cap: Urechile, ştii? Forţa centrifugă e puţin diferită de cea gravitaţională. Are nevoie de timp ca să se adapteze.
Sara se încruntă. „Oare ce fel de slujbă oferea?"
Întinde paharul.
– Maurice, încă unul, te rog.
Cu o graţie lentă, care trebuie să-l fi prins perfect în noaptea imensă, veşnică şi înstelată, Maurice se întoarce şi se întinde după rom. Până şi într-un gest atât de simplu există tristeţe.
INTELIGENŢA ARTIFICIALĂ
CÂŞTIGĂ PROCESUL DE PATERNITATE
„MICUŢUL MEU ANDROID ARE UN NUME"
SUSPINĂ MAMA RECUNOSCĂTOARE
Sara ia un taxi până acasă, încercând să-l ignore pe Cunningham, care aşteaptă calm pe trotuarul opus în vreme ce

ea îi spune şoferului adresa. Oare la cât a dat cu piciorul în clipa asta?

Până când intră în apartamentul de două camere unde locuieşte împreună cu Daud, efectul endorfinelor a trecut şi durerea îi izbeşte şoldul la fiecare pas. E timpul pentru altă doză.

Caută în ascunzătoare şi descoperă că două din cele douăsprezece fiole au dispărut. Nu se gândise că Daud avea să-i găsească atât de repede noua ascunzătoare. De fapt, în apartamentul lor nu există prea multe locuri unde poţi ascunde ceva.

Îşi leagă garoul, introduce o fiolă în injector, programează doza şi presează injectorul pe braţ. Instrumentul bâzâie şi acul îi pătrunde în muşchi însoţit de răceala pulverizată a anestezicului. Dezleagă garoul şi priveşte LED-ul injectorului, care pulsează de douăzeci de ori; apoi, un văii cade între ea şi durere.

Răsuflă adânc şi se ridică. Se uită la fiolă: au mai rămas numai patru doze.

Michael Hatmanul este în biroul lui, atunci când îl sună. Sara îi vorbeşte în spanigleză şi bărbatul râde.

Mă gândeam eu c-o să te-aud azi, *mi hermana,* îi spune.

– Da? Îl cunoşti pe-un orbital, Cunningham?

– Aşa-ş-aşa. Am făcut nişte afaceri. Are recomandări de la cel mai înalt nivel.

– De la cine anume?

– De la cel mai înalt nivel, repetă bărbatul.

– Deci mă sfătuieşti să mă-ncred în el?

Râsul bărbatului pare isteric. Sara se întreabă dacă nu-i drogat.

– Niciodată nu dau asemenea sfaturi, *mi hermana.*

– Ba da, Hatmane, replică Sara. Ai face-o, dac-ai avea vreo cotă parte din afacerea lui Cunningham. Aşa însă, îi faci doar o favoare.

– *Dosvidania,* surioară, spune Michael cu un ton parcă alarmat, şi închide. Sara priveşte receptorul care bâzâie şi se încruntă.

Uşa se deschide înapoia ei şi femeia priveşte iute peste umăr: fratele ei, Daud. Purtând şase cutii de bere, îl urmează managerul lui, Împăiatul, un tinerel mărunt cu ochi neliniştiţi.

Daud priveşte în jurul apartamentului micuţ. Şi-a schimbat culoarea ochilor, din căprui într-un bleu pal, tot aşa cum a modificat culoarea părului, sprâncenelor şi genelor într-un blond decolorat. Este bronzat, iar părul îl poartă lung până la umeri şi ciufulit.

În picioare are sandale din piele tăbăcită. Este îmbrăcat cu o pereche de pantaloni albi, strâmţi, pe sub o cămaşă din plasă neagră, ia suprimanţi hormonali şi, deşi are douăzeci de ani, pare de numai cincisprezece; chipul îi este spân.

Sara se apropie de el şi-l sărută.

– Deseară lucrez, o anunţă Daud. Zâmbeşte întunecat: Tipul vrea să cinăm. Nu pot rămâne mult.

– Cineva cunoscut? întreabă ea. Cândva, trăise în lumea băiatului şi ştie că este periculos - cu atât mai periculos pentru cineva ca Daud, care atrage un anumit gen de clienţi.

Suprimanţii hormonali îl împiedică să reacţioneze normal - şi asta place unora. Uneori pasivitatea lui trezeşte furie, o nebunie răzbunătoare, care fulgeră din când în când prin lumea de umbre a clienţilor.

– Da. Zâmbeşte din nou pe jumătate, dorind s-o liniştească. Ochii lui albaştri clipesc: Am mai fost cu el.

– Nu-i o *pleată?*

Când rosteşte cuvântul, Sara simte atingerea de gheaţă a amintirii. Ochi sonaţi, o gură umedă, repetând într-una incantaţia - căţea! căţea! - o lamă... Iar din partea Sarei, o reacţie atât de rapidă încât nu s-a putut opri.

Daud se desprinde din îmbrăţişarea ei şi se aşază pe canapea.

– Nu, mormăie el, Unu’ puriu. Cred că-i singur. Uşor de mulţumit. Mai mult decât orice, vrea să discute.

Ridică punguţa cu endorfine şi Sara vede cum alte două fiole îi dispar între degete.

– Daud, rosteşte ea cu un glas uşor ameninţător. Asta-i mâncarea şi chiria noastră. Trebuie să le plasez.

– Numai una, face băiatul. Lasă o fiolă în pungă şi-o ridică pe cealaltă, arătând-o Sarei.

– Ţi-ai luat deja porţia!

Ochii lui deschişi la culoare clipesc pe faţa bronzată.

– Bine, încuviinţează fără să lase fiola.

Are prea multă nevoie de ea. Sara coboară ochii şi scutură din cap.

– Una, spune ea. Bine.

Priveşte cum endorfina i se suie la cap, cum Daud se lasă pe spate şi suspină, fără pic din agitaţia anterioară.

Sara ia injectorul şi desprinde fiola, apoi o pune în pungă. Daud o priveşte şi surâde încet.

– Mulţumesc, Sara.

– Te iubesc, îi răspunde ea.

Daud închide ochii şi se freacă cu spatele de canapea, precum o pisică. Femeia ia endrofina, trece în camera ei şi azvârle punga pe pat.

Un val de tristeţe îi murmura prin vene ca un drog de melancolie. Daud nu va mai trăi mult, iar ea nu-l poate salva.

Cândva, ea fusese cea care stătuse între el şi viaţă; acum endorfinele sunt cele care-l izolează de lucrurile ce vor să-l atingă. Jumătate din cicatricele ei sunt de fapt ale lui Daud; ea le căpătase în locul băiatului, apărându-l de pumnii tatălui lor. La paisprezece ani fugise cu primul bărbat care-i promisese un loc lipsit de suferinţă. După alţi doi ani, când îşi răscumpărase primul contract şi se întorsese după el, Daud era deja distrus, fără speranţe, cu acul în braţ. Îl dusese în noua casă unde lucra ea - nu avea alt loc - şi acolo învăţase băiatul să-şi câştige existenţa, aşa cum învăţase şi ea la vremea ei.

Dacă n-ar fi cedat, dacă n-ar fi fugit de acasă, poate că ar fi izbutit să-l protejeze. N-avea să mai cedeze.

Sara revine în cealaltă încăpere şi-l vede pe Daud întins pe canapea; o sandală atârnă, cu şireturile agăţate de degetele unui picior. Lângă el, Împăiatul bea bere. O priveşte.

– Parc-ai şchiopăta, zice el. Nu vrei să-ţi masez picioarele?

– Nu, răspunde ea repede, apoi îşi dă seama că este prea grăbită. Nu, repetă şi zâmbeşte. Mulţumesc. E o fisură a osului. Dacă mă atinge cineva, urlu.

VISE ARTIFICIALE

Fata din Plastic este imaginea unui *racoleur* asupra traiului de lux: pluş, crom şi o mulţime de separeuri întunecate şi scumpe, în încăperea din spate, pentru afaceri. Tot acolo există o cameră cu dansatoare pe un bar din oglinzi, o altă odaie pentru zondans şi, pe fiecare masă, căşti care te conectează cu

stări euforice, pronografice sau orice altceva îţi trebuie şi-ţi este teamă să-ţi injectezi în vene.

Companiile farmaceutice orbitale asigură gratuit efectele, ca reclamă pentru produsele lor.

Sara se află în salonul cel mare din faţă: muzică de alămuri, separeuri din piele roşie, ornamente din aluminiu lustruit. Nu are, şi probabil nu va avea niciodată, un separeu în spate. Acelea sunt pentru băieţii care conduc lumea asta rapidă şi primejdioasă şi, cu toate că Sara este independentă şi privită cu un anumit respect, ea rămâne carne de închiriat; deşi pe un plan superior celui de pe timpuri.

Totuşi, salonul roşu este drăguţ. Există holograme colorate, culori şi spirale aidoma unor modele ADN, plutind cu puţin deasupra nivelului ochilor, împrăştiindu-şi lumina pestriţă prin cristalurile şi lichiorurile scânteietoare din mâinile patronilor, mai există, la fiecare masă, mufe pentru deckurile calculatoarelor, aşa încât patronii să fie la curent cu acţiunile, şi mai există fete cu sâni şi chipuri reconstruite, în corsete strâmte din plastic, care vin la fiecare masă, îţi aduc paharul şi te privesc cu zâmbete identice şi foarte inexpresive cum strecori cipul de credit in tabulatorul lor şi bagi cu unghia un bacşiş generos.

Sara este pregătită pentru întâlnirea cu Cunningham; poartă o jachetă bleumarin, de marină, garantată s-o protejeze împotriva unei violenţe de maximum o mie două sute douăzeci de jouli, şi pantaloni buni pentru o mie şi şaptesprezece. A mai investit nişte endorfine şi-a închiriat o pereche de tovarăşe de-ale ei. Tipele se plimbă prin bar, gata s-o scape de Cunningham, sau de prietenii lui, dacă ar fi nevoie.

Ştie că-i trebuie o minte limpede pentru discuţie, şi-a menţinut doza de endorfină scăzută. Durerea îi menţine iritarea, şi tot nu poate sta aşezată bea romul cu lămâie lângă o măsuţă, aşteptând.

Cunningham se iveşte pe neaşteptate; arată la fel ca prima dată. Chip inexpresiv, ochi căprui, păr şaten, costum maro. Un glas care-i şopteşte despre toate locurile curate unde ea n-a fost niciodată; locuri strălucitoare şi confortabile, pe fundalul diamantului negru şi pur.

– Bun, spune ea. Să discutăm de afaceri.

Ochii bărbatului privesc oglinda dinapoia ei.

– Prieteni? întreabă.

– Eu nu te cunosc.

– L-ai sunat pe Hatman?

Sara încuviinţează.

– Te-a vorbit de bine, însă nu lucrezi pentru el. Poate că-şi răscumpără vreo datorie. Aşa încât sunt prudentă.

– Corect.

Cunningham scoate dintr-un buzunar un deck şi-l cuplează la masă. Pe tăblia neagră se aprinde un ecran chihlimbariu, pe care apare un şir de cifre..

– Îţi oferim suma asta în dolari, spune el.

Femeia simte un fior metalic prin nervi, pe limbă. *Lovitura* se gândeşte ea, *adevărata lovitură.*

– Dolari? întreabă. Fii serios.

– Aur?

Alt şir de cifre. Sara soarbe din rom.

– Prea greu.

– Acţiuni? Droguri? Alege ce vrei.

– Ce fel de acţiuni? Ce fel de droguri?

– Rămâne la alegerea ta.

– Fenildorfin-polimixin. Nu. În clipa de faţă nu se găsesc.

Cunningham se încruntă.

– Cum doreşti. Dar piaţa o să fie plină în cel mult trei săptămâni.

Sara îl fixează cu privirea.

– Le-ai adus de pe orbită?

– Nu, răspunde bărbatul fără să-i tresară un muşchi de pe chip, însă dacă aş fi în locul tău, aş cere cloramfenildorfin. Temple aranjează o lipsă artificială de pe piaţă, care va dura câteva luni. Uite cifrele. Calitate farmacologică, nou-nouţ de pe orbită.

– Merge, încuviinţează Sara privind cifrele galbene. Jumătate ca avans.

– Deocamdată, zece la sută. Alte treizeci de procente la terminarea pregătirilor. Restul la îndeplinirea contractului, indiferent dacă reuşeşti sau nu.

Femeia se uită la una din hologramele animate ale barului, cu culori limpezi şi strălucitoare, atât de pure încât par privite prin vid. Oferta cu acţiunile nu-i deloc rea, dar ea se descurcă mai bine cu drogurile. Cunningham i le oferă la va-

loarea orbitală, acolo unde sunt fabricate şi nu costă aproape nimic. La bursa neagră, preţul lor e mult mai mare şi cu banii respectivi poate cumpăra un stoc de acţiuni peste valoarea care i s-a oferit.

Ca să intri printre orbitali trebuie să posezi aptitudinile de care au nevoie, aptitudini pe care ea nu le va putea dobândi niciodată. Există însă şi o altă cale: orbitalii nu pot refuza pe cei care au suficiente acţiuni. Ei sug tot ce-a mai rămas din bogăţia Pământului şi, dacă-i ajuţi şi cumperi un stoc destul de mare, te pot elibera pentru totdeauna de mizerie.

Suma e aproape suficientă, calculează ea. Aproape suficientă pentru două bilete până în vârful puţului gravitaţional.

Sara duce paharul la buze.

– Să zicem, douăzeci şi cinci la sută acum, spune ea. După aceea, o să te las să mă cinsteşti şi-o să-mi poţi spune cum vrei să-i câştig.

Cunningham se întoarce şi face semn unei fete încorsetate şi zâmbitoare.

– E foarte simplu, începe el, privind-o cu ochii lui de gheaţă. Vrem să se îndrăgostească cineva de tine. Pentru o singură noapte. Prinţesa are vreo optzeci de ani.

Holograma pe care o întinde Sarei este a unei fete blonde, palidă, care pare de douăzeci de ani, purtând o bluză mototolită ce-i expune umerii rotunzi şi adânciturile claviculelor. Are ochii albaştri ai lui Daud şi pistrui deasupra sânilor.

– Credem că, iniţial, el era din Rusia, continuă Cunningham, dar dintotdeauna Biroul Korolev a fost secretos şi nu posedăm lista completă a conducerii lor şi a designerilor. Când a ajuns la trupul cel nou, a cerut să fie femeie. E un tip destul de important, aşa încât i l-au dat, însă l-au schimbat din funcţie - îşi mută cadrele bătrâne, ca să lase loc tinerilor. Acum, ea se ocupă de serviciul curier.

Nu-i ceva ieşit din comun, se gândeşte Sara. În ziua de azi ţi se poate citi pornografia direct în creier, ai destule ocazii să alegi orice plăceri doreşti şi, dacă eşti îndeajuns de bogat, să obţii un trup nou care să se potrivească gusturilor tale. Totuşi, tehnologia transferului personalităţii era imperfectă. Uneori se mai pierdeau frânturi - amintiri, aptitudini, lucruri care ar fi putut fi utile. O succesiune de trupuri poate însemna senilitate progresivă. Adeseori, dacă aveai un trup nou şi nu erai într-atât

de influent, de puternic, încât sa nu poţi fi mutat, erai retrogradat până îţi redemonstrai capacităţile.

– Cum o cheamă acum?

– O să-ţi spună ea. Deocamdată să-i zicem Prinţesa.

Sara înalţă din umeri.

– De când a început noua slujbă, urmează Cunningham, Prinţesa a dovedit comportări caracteristice. Când coboară pe Pământ, îi place să golănească. Îşi găseşte o muncitoare - uneori o jegoasă, dar cel mai adesea o jocfată - şi o duce acasă, pentru o noapte sau două. Îi plac amuzamentele periculoase. Nu tocmai curate... Puţin vulgare... Nu prea îndepărtate de stradă... Totuşi suficient de civilizate pentru a şti cum să producă plăcere.

– Asta-s eu? întreabă Sara. Noul ei amuzament?

– Am căutat destul după tine. Ai fost, vreme de cinci ani, prostituată oficială. Extrem de apreciată de şefi.

– Cinci ani şi jumătate. Dar nu cu femei.

– De fapt, el este un bărbat. Un bătrân. De ce ţi-ar fi greu?

Sara priveşte blonda cea pistruiată din hologramă, încercând să-l găsească înapoia ochilor pe rusul cel bătrân. Nici o diferenţă faţă de alţi bătrâni. Oricum, nu prea mare. Nu doresc decât puterea, asupra corpului lor şi al altora. Plătesc nu atât pentru sex, cât pentru puterea asupra sexului, asupra a ceea ce ameninţă să-i controleze pe ei. Ei folosesc propriile vicii pentru a-i controla pe alţii. Sara înţelege perfect chestiunea controlului.

Se uită spre Cunningham.

– Şi tie ţi-au dat un trup nou? îl întreabă. Garantat să nu bată la ochi? Sau ai pus-o pe Mugure-de-foc să te-aranjeze ca să n-ai nimic aparte?

Bărbatul o priveşte fix, cu aceiaşi ochi calmi.

– Nu-ţi pot spune.

– De cât timp lucrezi pentru ei? Cândva ai fost lutos - n-ai privirea lor. Ce ţi-au promis? Un trup nou, când îmbătrâneşti? Iar dacă mori aici, în lut, o înmormântare mişto, cu imnul corporaţiei?

– Cam aşa ceva, încuviinţează el.

– Ţi-au luat inima şi sufletul, este?

– Aşa au vrut.

Acceptă sec. Cunoaşte preţul biletului său.

– Control, spune Sara. Îl înţelegi. Eşti proprietatea unor oameni care proslăvesc controlul, şi de aceea te stăpâneşti bine. Şi tu golăneşti în orele libere, ca Prinţesa? Prin cluburi şi prin case? Eşti unul din clienţii mei vechi? Îi fixează ochii lipsiţi de expresie. S-ar putea... Niciodată n-am ţinut minte fetele.

– Întâmplător, nu sunt, răspunde bărbatul, înainte de-a primi această însărcinare, nu te-am întâlnit niciodată.

Începe să pară că-şi pierde răbdarea. Sara rânjeşte.

– Nu-ţi face griji, spune ea. Proprietarii tăi vor fi mândri.

– Sunt convins. Nici n-ar accepta altceva.

ÎN ZONĂ/DA

În taxiul dinafara lui Aujourd'Oui, Sara ia inhalatorul de la brâu, îl duce la nas şi apasă butonul. Un fâsâit de gaz comprimat. Lasă capul pe spate, simţind că i se încălzesc toţi nervii, apoi se răcesc, iar firişoarele de păr de pe braţe se zbârlesc. Imediat se simte anormal de sensibilă şi anormal de dură, de parcă pielea i-ar fi alcătuita din lame de ras ce pot simţi fiecare fir de praf. Are nevoie de muşcătura drogului, de convingerea aceea suplimentară. Îi plăteşte şoferului şi iese din taxi. Prin uşile clubului, muzica pulsează sincron cu neonul din Times Square, deasupra câmpului ei vizual extins.

PRINŢESA SE DEPLASEAZĂ PRINŢESA SE DEPLASEAZĂ

Sara îi împinge toate membrele, şi călăreşte drogul precum un jocheu pe flacăra lumânării romane a unui booster, urcând către marginea cerului şi totuşi stăpână pe situaţie.

...PRINŢESA SOSEŞTE LA AUJOURD’OUI

REPET AUJOURD’OUI

SUSPEND EMISIUNILE POLIŢIEI

SUCCES LA VÂNĂTOARE - CUNNINGHAM

Apoi Prinţesa păşeşte în club şi orice mişcare a Sarei încremeneşte. Prinţesa este înconjurată de muşchi jegoşi, însă se conturează limpede în semiîntuneric - are o aură în jurul ei, o strălucire. O emanaţie blândă, care vorbeşte de lux, de bucurii facile şi plăcute, de libertate până şi înaintea gravitaţiei. Sara îşi simte trupul înfiorându-se, flame de căldură nervoasă în vârful degetelor.

Râde uşor şi pentru sine, de parca victoria ar fi sigură, şi păşeşte cu picioarele lungi prin barul obscur, aşa cum a învăţat-o Mugure-de-foc, legănându-şi umerii în contratimp cu şoldurile, un stil insinuant, animalic. Rânjeşte spre muşchi şi ridică

braţele, cu palmele în afară, ca să le arate că nu-i înarmată, apoi Prinţesa este în faţa ei.

Este cu zece centimetri mai scundă, şi Sara priveşte în jos către ea, cu mâinile în şolduri, provocatoare. Părul blond şi moale al Prinţesei este lung şi cârlionţii îi joacă pe obraji şi în urechi. Are ochii încercuiţi cu flori mari de fard roşu şi galben, pentru a părea vânătăi, făcând publică dorinţa secretă a unui chip alb, translucid, care nu a cunoscut niciodată durerea. Gura ei este un boboc de trandafir violet, altă rană. Poartă ceva de culoare crem, care se potriveşte cu ochii ei albaştri, inocenţi. Sara dă capul pe spate şi râde înăbuşit, dezgolindu-şi dinţii.

– Dansează cu mine, Prinţesă, vorbeşte ea spre ochii precum floarea-soarelui. Sunt visul tău cel mai ascuns.

PRACTICA DUCE LA PERFECŢIUNE

PERFECŢIUNEA ÎNSEAMNĂ PUTERE

PETEREA CUCEREŞTE LEGEA

LEGEA CREEAZĂ RAIUL

UN MEMENTO FOLOSITOR DE LA TOSHIBA

Nicole are o ţigară în colţul gurii şi poartă o jachetă din piele maro, încreţită. Are păr blond-închis, care-i coboară pe spate în şuviţe rebele, şi ochi cenuşii, adânci care-o privesc pe Sara fără să clipească.

– N-ai voie să eziţi nici măcar o clipă, Sara, spune Cunningham. Prinţesa îşi va da imediat seama că ceva-i în neregulă. De asta am adus-o pe Nicole. Trebuie să exersezi cu ea.

Sara o priveşte pe Nicole; pentru un moment este surprinsă. Furia clocoteşte în ea, albă, dar rece, aidoma unei flăcări pe orizontul nopţii.

– Cred că vrei să asişti, Cunningham, rosteşte ea.

– Da, încuviinţează bărbatul. Împreună cu Mugure-de-foc. La început, când ai auzit că trebuie să faci dragoste cu altă femeie, ai ezitat...

– Poate vrei şi o înregistrare video? întreabă Sara. Să-mi pui note dup-aia? îşi răsfrânge buza. Asta-i plăcerea ta personală, Cunningham? Un asemenea spectacol îţi alungă coşmarele?

– Dacă doreşti, putem distruge împreună înregistrările, răspunde el. Când se termină totul.

Sara clatină încet din cap.

– Nu, Cunningham. În noaptea aia o să fiu pregătită, dar acum nu sunt, şi nici n-o să devin. Nici pentru tine şi nici pentru camerele de filmat.

– Atunci măcar dansează pentru mine.

Cuvintele lui Nicole vin puţin cam neaşteptat şi Sara se întreabă ce i s-a promis fetei, cum a devenit vulnerabilă. Când vorbeşte, glasul o trădează; este mult mai tânără decât poza pe care o adoptă.

– Măcar dansează puţin, repetă ea. O să fie bine.

Sara priveşte de la ea la Cunningham, apoi iarăşi la ea. Încuviinţează.

– Câteva dansuri te mulţumesc, Cunningham? întreabă. Sau încheiem acum programul?

Maxilarele bărbatului se încordează şi, pentru o clipă, Sara crede c-a reuşit, că s-a terminat. După aceea, el încuviinţează din cap, continuând s-o privească.

– Da. Dacă aşa trebuie să fie...

– Aşa trebuie să fie, repetă ea.

Urmează un moment de tăcere, apoi Cunningham se apropie de deckul acustic si apasă o tastă. Din pereţi se revarsă muzică. Nicole zâmbeşte nervoasă, dorind să placă, fără să ştie *cine* este biletul ei pentru ceea ce visează. Sara înaintează şi o prinde de mână.

PE CREASTĂ

Absorbită în zona ei, Sara scutură din cap pentru a-şi îndepărta transpiraţia din ochi şi simte drogul muşcându-i venele. Prinţesa i-a fost parteneră toată noaptea. Sare şi se roteşte, iar Prinţesa o priveşte cu ochi strălucitori, admiratori. Ea parcă simte un vinci în spate, iar braţele se întind ca să zboare pe pinioane din cel mai pur argint. Sara schimbă zonele şi Prinţesa o urmează, lăsând-o pe ea să le denumească mişcarea, arabescul lichid.

O apropie pe Prinţesă până ce, aidoma unui val, se poate prăbuşi peste ea de pe creasta de alb spumos.

O prinde de mijloc şi se rotesc împreună, precum patinatorii pe muchiile lamelor ascuţite.

– Eu sunt primejdia care-o doreşti? o întreabă.

Ochii albaştri oferă un răspuns. *Te cunosc eu, bătrâne,* îşi spune Sara, triumfătoare, şi se apleacă pentru a devora buzele

violete. Ochii Prinţesei se dilată, fixând privirea Sarei. Buzele au gust de sare, şi de sânge:

REZULTATELE TAMPAS DE AZI NOAPTE, FĂRĂ CEI OPT DE AZI DIMINEAŢĂ, DOISPREZECE GĂSIŢI MORŢI - NOROCOŞII CÂŞTIGĂTORI AU ÎNCASAT LA COTA CINCI LA TREI

Automobilul lui Cunningham fâşîie prin noapte, pe roţi difuze de viteză. Hologramele alunecă pe lângă parbriz în curcubee de neon.

– Ar fi mai bine să intri singură, spune Cunningham. Prinţesa poate trimite pe cineva mai devreme şi nu-i bine să fii zărită întovărăşită.

Sara încuviinţează, pentru a arăta că este atentă. Ceva mai devreme, în cursul după-amiezii, ridicase a doua rată de cloramfenildorfin, şi acum se gândeşte mai mult la modul cum s-o plaseze.

– Sara, vorbeşte tot Cunningham şi scotoceşte într-un buzunar. Aş vrea să iei asta la tine. Pentru orice eventualitate.

Îi întinde un atomizor micuţ.

– Da? face ea. Îşi pulverizează puţin pe dosul palmei, atinge locul şi miroase.

– Lubrifiant silicon, urmează bărbatul. Mirosul este cel normal şi ar trebui să dureze câteva ore. Foloseşte-I în baie, dacă vezi că nu eşti chiar... excitată.

Sara pune capacul atomizorului şi i-l restituie.

– Nu intenţionez s-ajung aşa departe.

– Pentru orice eventualitate... Nu ştim ce se poate întâmpla când ajungi la ea.

Femeia îl ţine, apoi înalţă din umeri şi-l bagă în gentuţa de la centură. Îşi coboară bărbia remodelată şi priveşte pe geam, până când automobilul se opreşte la ea acasă.

Daud este în apartament. A făcut curăţenie pe măsuţa joasă din mijlocul încăperii şi-şi face exerciţiile, hologramele arzătoare conturându-i trupul dezbrăcat. Sara îl sărută pe obraz.

– Prânzim? îl întreabă.

– Merg cu Împăiatul. Vrea să fac cunoştinţă cu cineva.

– Unul nou?

– Da. O grămadă de lovele.

Lasă ganterele, se aşază pe duşumea şi începe să-şi lege de glezne un set de greutăţi. Sara se încruntă.

– Câte?

Băiatul o priveşte iute, apoi pleacă ochii. Vorbeşte spre duşumea.

– Opt miare.

– O grămadă...

El încuviinţează şi se întinde cu spatele pe jos, ridicând picioarele. Întinde laba şi Sara îi vede muşchii încordându-se.

– Ce vrea să-i faci?

Daud înalţă din umeri. Sara simte un fior.

– Împăiatul o să stea în camera alăturată, răspunde Daud. Dacă-i ceva-n neregulă, o să-şi dea seama.

– Este o pleată, aşa-i?

Îi poate zări mărul lui Adam deplasându-se, atunci când îşi înghite nodul din gât. Încuviinţează în tăcere. Sara îl urmăreşte, încordându-se cu greutăţile.

– Nu eşti obligat, spune ea.

– Sunt o grămadă de lovele, repetă băiatul.

– Eu îmi termin treaba mâine. O să câştig mult, îndeajuns pentru mult timp, poate chiar pentru două bilete afară.

Daud clatină din cap, apoi sare în picioare şi-i întoarce spatele. Porneşte către duş.

– Nu vreau banii tăi, vorbeşte el. Nici biletele tale.

– Daud, spune Sara.

El se răsuceşte mânios.

– *Treaba* ta! scuipă Daud. Crezi că nu ştiu cu ce te ocupi?

– Ştii ce fac, da, răspunde încet Sara. Dar ştii *de ce o* fac?

– Pentru că pe o pleată l-a apucat, o dată, şi pentru că atunci când ţi-ai ieşit din minţi l-ai omorât, şi ţi-a plăcut.

Femeia simte o gheară în piept. Scutură din cap.

– Nu. O fac pentru noi, Daud. Ca să fugim de aici, în orbitale. Se apropie să-l atingă, însă băiatul se înfioară. Lasă mâna să-i cadă. Acolo unde este curat, Daud, continuă ea. Acolo unde nu mai suntem ai străzii, pentru că nu există stradă.

Daud râde dispreţuitor.

– Acolo nu există stradă? Şi-atunci, noi ce-o să facem, Sara? O să apăsăm taste într-un birouaş? Nu, Sara. O să facem ceea ce-am făcut dintotdeauna. Însă o vom face pentru ei, nu pentru noi.

– Nici vorbă! O să fie cu totul altceva. Ceva ce noi n-am cunoscut încă. Ceva mai rafinat.

– Păcat că nu-ţi poţi vedea ochii în timp ce vorbeşti. Am impresia că speranţa e drogul tău şi că eşti narcomană. O priveşte cu seriozitate, lipsit de orice urmă de mânie: nu, Sara. Eu ştiu ce sunt şi ştiu ce eşti şi *tu.* Nu doresc nici speranţa ta, nici biletele tale. Mai ales nişte bilete mânjite cu sânge.

Se întoarce iarăşi cu spatele, iar răspunsul ei ţâşneşte iute şi furios, lovind în slăbiciunea lui, în inimă. Aidoma unei nevăstuici.

– Am observat că nu te-a deranjat să-mi furi endorfinele pătate cu sânge.

Spatele lui se încordează un moment, apoi se relaxează şi Daud porneşte mai departe. Căldura usturå ochii Sarei. Clipeşte repede, oprindu-şi lacrimile.

– Daud, spune ea. Nu te du cu o pleată. Te rog.

El se opreşte la uşă, cu mâna pe clanţă.

– Care-i diferenţa? o întreabă. Mersul cu o pleată sau viaţa cu tine...

Uşa se închide şi Sara nu poate decât să se ridice şi să lupte inutil cu furia şi lacrimile. De abia se stăpâneşte să nu izbească cu pumnul în perete. Holograma Prinţesei stă pe dulap. O ia şi o priveşte, umerii albi şi inocenţa albastră a ochilor. O inocenţă tot atât de falsă cât şi cea a lui Daud.

MÂINE/NU

– Sunt visul tău.

Sara şopteşte cuvintele in urechea Prinţesei, în vreme ce aşteaptă pe trotuar, lângă Aujourd'Oui, iar jegoşii le înconjoară protector şi cheamă maşinile.

– Mă numesc Danica, spune Prinţesa.

Pe bancheta din spate a automobilului miroase a transpiraţie şi parfum scump. Sara începe s-o devoreze pe Danica, lingând, muşcând şi absorbind-o o dată cu răsuflarea. A lăsat sprayul silicon acasă, dar nu va avea nevoie de el: Danica are ochii lui Daud, părui şi pielea moale şi Sara se trezeşte dorind s-o atingă, să se înfrupte din ea.

Maşina trece prin porţi de aliaj durificat şi, o dată pătrunse, Danica apucă mâna Sarei. Un securist insistă s-o controleze; Sara îl priveşte dispreţuitoare şi desface pulpanele jachetei, lăsând jucăria electronică să-i examineze trupul, ştiind că Nevăstuica nu poate fi găsită astfel. Tipul îi confiscă inhalatorul.

– Astea ce-s? întreabă el, cercetând cuburile negre şi dure, cu cristale lichide, gata pentru inserare în deckul unui calculator.

– Muzică, răspunde ea.

Individul ridică din umeri şi i le înapoiază. Prinţesa o apucă de mână şi o conduce în susul unei scări lungi.

Odaia ei este numai moliciune şi azuriu. Râde, se trânteşte pe cearşafurile de culoarea ochilor şi desface braţele. Sara se apleacă peste ea şi-i gustă cerul gurii. Danica geme încetişor - aprobator. Fata este un bătrân, şi încă unul puternic, iar Sara îi cunoaşte jocul. Meseria lui e siluirea Pământului, dorinţa lui este de-a fi tot atât de puternic cât aliajul fabricat în spaţiu, iar viciul lui ascuns, pornografia lui interzisă este slăbiciunea. A-şi lăsa trupul său cel nou şi strălucitor pe mâinile unei sclave reprezintă o slăbiciune pe care o doreşte mai mult chiar decât sănătatea mintală.

– Visul meu, şopteşte Danica. Degetele ei prelungi urmăresc cicatricele de pe obrajii Sarei, de pe bărbie.

Sara inspiră adânc. Limba i se retrage în teaca de implastic a Nevăstuicii, şi capul ciberşarpelui se închide peste ea. O rostogoleşte pe Danica sub ea, ţinând-o de încheieturi, mulându-se după trupul de fată al bătrânului. Îşi apasă gura pe a Danicăi, simţind freamătul limbii ei, şi atunci Nevăstuica ţâşneşte, descolăcindu- şe, din ascunzătoarea ei, din gâtul şi pieptul Sarei. Îşi ţine răsuflarea în timp ce traheea ei, artificial elastică, se contractă. Ochii Danicăi se dilată - simte în gură atingerea Nevăstuicii, aceeaşi temperatură cu a Sarei, totuşi parcă mai rece şi mai dură. Degetele Sarei îi strâng încheieturile, şi Prinţesa scoate un strigăt înăbuşit când capul Nevăstuicii se împinge în gâtlejul ei. Trupul Prinţesei se încordează o dată, încă o dată. Răsuflarea ei este fierbinte şi disperată pe chipul Sarei. Nevăstuica se lungeşte, urmându-şi programul, lunecând în jos, în stomac, senzorii ei căutând viaţa. Ochii lui Daud fac promisiuni. Prinţesa geme înspăimântată, îşi foloseşte forţa împotriva greutăţii Sarei, încercând s-o împingă de pe ea. Sara o ţine crucificată. Nevăstuica se întoarce, intră în stomacul Danicăi şi-şi croieşte drum în afară, caută vena cavă inferioara şi-o face ferfeniţă. Danica bolboroseşte şi, deşi ştie că-i imposibil, că limba ei este retrasa adânc în baza Nevăstuicii, Sarei i se pare că simte gustul sângelui. Nevăstuica urmăreşte

vena pană la inima Danicăi. Sara o ţine acolo, propriul ei piept gata să explodeze, lipsit de aer. până ce zbaterile încetează, iar ochii albaştri ai lui Daud se înceţoşează şi mor.

Vederea Sarei este tivită cu negru şi purpuriu. Se ridică de pe pat, retrăgând parţial Nevăstuica, şi inhalează prin spaţiul strâmt din gâtlejul ei. Se împleticeşte spre baie, cade şi se izbeşte de chiuvetă. Şocul îi goleşte plămânii de aer. Mâinile ei răsucesc robinetele. Fără să vadă, numai pe pipăite, o pune pe Nevăstuică în chiuvetă şi simte apa curgând, rece. Nevăstuica este acoperită cu un gel care are atât rol homeostatic, cât şi de-a opri aderenţa altor substanţe, totuşi Sara nu doreşte ca nici măcar o bucăţică din carnea Danicăi să ajungă în gura ei. Ciberşarpele i se mişcă la sân. Apa bubuie, până cand nu mai simte altceva decât viteza cu care se prăbuşeşte în beznă, apoi îşi revine, o retrage pe Nevăstuică şi se bucură de aerul rece şi tămăduitor.

Pieptul i se mişcă, convulsiv, şi ochii continuă să fie înceţoşaţi, ştia că Daud este mort şi are o treabă de îndeplinit. Leagănă capul, înainte şi înapoi, încercând să-l limpezească, dar Nevăstuica îi mănâncă inima şi durerea o împiedică să gândească. Sara simte pe ceafă gâdilătura covorului, atunci când ridică brajele deasupra capului şi încearcă să se scoale, sa se târască, să se târască, iar Nevăstuica îi pulsează, bubuind, în piept, şi i se pare că-şi aude inima crăpând.

Treptat, îşi revine şi petele negre îi dispar din faţa ochilor. Zace pe spate, şi apa continuă să uruie în chiuvetă. După ce s-a hrănit, Nevăstuica se odihneşte. Sara se târăşte până la chiuvetă şi închide robinetele. Ţinându-se de ele, se ridică în picioare. În camera ei, Prinţesa e răstignită pe pat. Acum este mai uşor să vezi bătrânul din ea. Sara trece în cealaltă încăpere a apartamentului.

Se opreşte, obişnuindu-şi ochii cu lumina slabă, şi ascultă. Linişte. Parcurge luminile portocalii de deasupra imaginilor ei vizuale, dar nu sunt decât emisiuni de rutină. Din poşeta de la centură scoate o pereche de mănuşi şi se apropie de deckul odăii. Îl porneşte, apoi deschide capacul şi ia din poşetă unul dintre cuburile muzicale cu cristale lichida, primite de la Cunningham. Îl introduce în fantă şi aşteaptă răspunsul calculatorului.

Folosit de altcineva, cubul ar fi reprodus, într-adevăr, muzică. Sara posedă codul ce-l poate converti în altceva. Apare semnalul READY.

Bate codul. În coltul ecranului, fulgeră o luminiţă slabă: DERULARE. Se lasă pe spate în scaun şi răsuflă.

Prinţesa era un curier, aducând de pe orbită instrucţiuni complexe, pe care compania ei nu îndrăznea să le încredinţeze nici măcar transmisiunilor radio codificate. Prinţesa nu ştia ce transportă; doar avea grijă de un cub din cristal. Nici Sara nu ştie mai multe; deşi, probabil, cubul conţine date de inventar, strategii pentru manipularea pieţei, cumpărări şi vânzări de strategii. Informaţii valorând milioane... Cubul din cristal avea să capete o configuraţie nouă o dată ce informaţia era preluată de calculatorul companiei - un calculator asigurat împotriva oricăror încercări de forţare exterioară, însă la care se putea obţine acces prin terminalele din apartamentele companiei.

Sara nu ştia nici măcar ce se găseşte în cubul el. Bănuieşte că e un program spărgător, dar nu ştie cât de bun este, dacă a declanşat toate alarmele din Rorida, sau dacă îşi rezolvă treaba fără probleme. Dacă este foarte bun, nu numai că va copia informaţia, ci o va altera, strecurând mai multe propoziţii false în inima codului duşman, poate chiar modificând instrucţiunile, sabotând schemele de marketing ale duşmanului.

În vreme ce luminiţa DERULARE clipeşte, Sara cercetează fiecare colţişor al apartamentului pe care l-ar fi putut atinge, ştergând cu degetele înmănuşate once suprafaţă care ar fi putut reţine ceva.

După unsprezece minute, calculatorul afişează READY. Sara scoate cubul şi-l pune înapoi la centură. I s-a spus să aştepte câteva ore, însă în odaia de alături este un cadavru şi fiecare nerv al ei urlă să plece de acolo. Se aşază lângă deck, îşi apleacă fruntea între picioare şi face exerciţii de respiraţie. Se luptă cu adrenalina şi cu nervii şi se gândeşte la bilete, la bezna îngheţată a spaţiului, cu mingea albastră a Pământului hăt departe, unde nu poate fi atinsă. După două ore, cheamă un taxi şi coboară scara rece şi răsunătoare. La ieşirea ei, securistul încuviinţează din cap. Slujba lui îi cere să nu-i lase pe oameni să intre, nu să le stânjenească ieşirea. Ba chiar îi înapoiază inhalatorul.

Sara ia o duzină de taxiuri spre o duzină de adrese diferite; într-unul abandonându-şi jacheta de mătase; într-altul, strângându-şi pieptul mai plat şi aruncând bretelele; intorcându-şi pe dos cămaşa şi geanta. A dispărut personajul jocheu - a redevenit jeg. Îşi încheie călătoria la ***Fata din Plastic***; localul funcţionează până la patru dimineaţa. Când intră, este asaltată de zgomotele vieţii de jeg şi se relaxează. Aceasta este lumea ei şi cunoaşte toate locurile călduţe unde se poate ascunde.

Închiriază o cameră în spate şi-l sună pe Cunningham.

– Vino să-ţi iei cubul, spune, apoi comandă un rom cu lămâie.

Până când soseşte Cunningham, ea a închiriat un analizor şi nişte muşchi. Bărbatul vine singur, cu un pachet.

– Prinţesa? întreabă el.

– Moartă.

Cunningham încuviinţează. Cubul este pe masă, în faţa ei. Sara întinde o palmă.

– Să vedem ce-ai adus.

Controlează trei fiole la întâmplare şi analizorul îi spune că este cloramfenildorfin, puritate nouăzeci şi opt la sută, sau mai bună. Zâmbeşte.

– Ia-ţi cubul, îi spune.

Bărbatul îl introduce în deckul mesei, verificându-l. După aceea îl pune în buzunar şi porneşte spre uşă.

– Dacă mai ai ceva de lucru, îi strigă ea, ştii de unde să mă iei.

Cunningham se opreşte cu mâna pe clanţă. Clipeşte din ochi. Sara recepţionează dinspre el un fel de tristeţe, de parcă ar jeli pe cineva care tocmai a murit.

Sara ştie că bărbatul nu este decât extensia pământeană a unui bloc orbital. Nu vrea însă nici măcar să afle care anume. El este o unealtă harnică şi ascultătoare, iar Sara i-a arătat dispreţul ei în privinţa asta, totuşi nu poate ascunde ceea ce ştiu amândoi. Faptul că Sara ar fi gata să cedeze conţinutul pachetului şi orice altceva, pentru biletul lui, chiar în aceleaşi condiţii.

– Peste o oră sunt pe rampă, spune Cunningham. Mă-ntorc pe orbită.

– Poate c-o să ne-ntâlnim pe-acolo, rânjeşte ea.

Cunningham încuviinţează, privind-o atent. Este gata sa spună ceva, apoi se opreşte, parcă dându-şi seama că este inutil.

– Ai grijă, rosteşte el.

Pleacă fără să privească îndărăt. Unul dintre muşchii angajaţi de Sara bagă capul pe uşă.

– E-n ordine, face Sara şi muşchiul încuviinţează.

Femeia priveşte averea din mâna ei şi se simte goală pe dinăuntru. În loc de bucurie, în inima ei este un vid. Îi plăteşte pe muşchi şi ia un taxi până la o bancă nonstop, unde depozitează endorfina într-un seif. După aceea, merge acasă.

Apartamentul zumzăie încetişor, pustiu. Sara caută comanda LED-urilor şi le stinge, apoi îşi azvârle hainele la gunoi. Goală complet, intră în camera ei şi zăreşte pe noptieră holograma Prinţesei. Ezitând, întinde mâna, o întoarce cu faţa in jos, şi cade în mult-aşteptata beznă.

DRĂGĂSTOASĂ ŞI AŞTEPTÂNDU-TE

MÂNGÂIEREA BLÂNDĂ A LUI TERRY

ACUM

Este încă noapte când Sara se trezeşte la zgomotul uşii.

– Daud? întreabă ea, şi-i răspunde un geamăt.

Băiatul este înfăşurat într-un cearşaf acoperit de sânge. Împăiatul îl ţine în picioare, cu muşchii gâtului încordaţi.

– Nenorocitu' dracului, spune el.

Sara îl ridică pe Daud aidoma unui copil şi-l duce în patul ei. Sângele lui îi pătează braţele, sânii.

– Nenorocitu', repetă împăiatul. N-am lipsit decât un minut...

Sara îl aranjează pe Daud în pat, apoi desface cearşaful. Involuntar, din gâtlej îi scapă un scâncet. Duce palma la gură. Daud este brăzdat de sânge. Pleata trebuie să fi folosit un fel de bici cu greutăţi. Băiatul încearcă să se mişte, cu greu, ridicând o mână, de parcă s-ar feri de lovituri.

– Stai liniştit, rosteşte Sara. Eşti acasă.

Chipul lui se crispează de durere.

– Sara, geme şi începe să plângă.

Femeia simte lacrimile înţepându-i ochii şi strânge din pleoape, oprindu-le. Îl priveşte pe împăiat.

– I-ai dat ceva? îl întreabă.

– Da. Endorfine. Primul lucru...

– Câte?

O priveşte inexpresiv.

– Multe. Nu ştiu...

– Era vorba că nu părăseşti camera alăturată.

– A fost o noapte grea, îşi fereşte el ochii. N-am lipsit decât un minut.

– Pentru chestiile astea, se uită Sara spre Daud, nu ajungea un minut. Frige-o dracu' de-aici.

Sara are o lumină sălbatică în ochi. Ar vrea să-l rupă în bucăţi, dar are lucruri mai importante de făcut.

– Frige-o dracu' de-aici, repetă.

Împăiatul mai ezită un moment, apoi pleacă.

Sara curăţă rănile şi le dezinfectează. Daud scânceşte încet. Sara îi caută injectorul, îl încarcă cu endorfine din punguţa lui şi dozează după ochi. Îl injectează în braţ, iar băiatul rosteşte numele ei şi adoarme. Sara îl veghează un timp apoi îl înveleşte şi stinge lumina.

– Stai liniştit, îi spune. Am făcut rost de preţul biletului tău.

De obicei, Daud doarme pe canapeaua rabatabilă din camera din faţă. Sara nu se mai deranjează s-o desfacă; se aşază şi priveşte în gol. Nu poate dormi.

LOCUIŢI ÎN ZONA MOARTĂ?

GARANTĂM O RENTĂ

Explozia are suficientă forţă să azvârle canapeaua până in peretele opus. Sara simte suflul fierbinte ce-i smulge răsuflarea din gât, senzaţia de urcare şi de lume prăbuşită, apoi impactul final cu zidul. Din fiecare colţ ricoşează urlete, urletele pe care Prinţesa n-a mai apucat să le scoată. Se văd flăcări pâlpâind precum nişte lasere, iar zgomotele sunt de coşmar.

Se ridică cu greu şi alearqă în cealaltă odaie. Patul arzând îi oferă destulă lumină pentru a distinge totul. Daud este răstignit într-un colt şi părţi ale trupului său sunt deschise, iar alte părţi sunt împroşcate pe pereţi. Sara urlă după ajutor, dar reuşeşte şi singură să azvârle patul incendiat prin gaura din perete. I se pare că-l aude pe Daud strigând-o.

UN TRUP CE TREBUIE OPERAT?

CHEMAŢI-NE NUMAI PE NOI !

Şoferul ambulanţei cere să fie plătit în avans şi Sara deschide portofelul cu calculator şi transferă din stoc, fără să se

tocmească. Daud moare de trei ori înainte de-a fi scos din apartament de cele două ajutoare ale şoferului şi de fiecare dată când îl reînvie, preţul creşte.

– Ai bani, doamnă, aşa c-o să scape, îi spune şoferul. Îi priveşte apreciativ goliciunea: Putem face tot felul de înţelegeri.

Mai târziu, Sara stă în camera de spital, îi priveşte pe medici operând şi i se spune care sunt onorariile. Va trebui să vândă rapid endorfina. Aparatele ataşate de Daud fâsâie şi şuieră. Poliţia vrea să ştie de ce cineva ar fi dorit să tragă cu o rachetă individuală în apartamentul ei. Sara le spune că habar n-are. Ei insistă. În cele din urmă, ea îşi lasă capul între palme şi-l scutură, iar poliţiştii se mai foiesc puţin, apoi pleacă.

Sara tânjeşte după inhalator. Are nevoie de muşcătura drogului, care s-o ţină alertă şi să-i pună mintea în funcţiune. Gândurile o izbesc unul după altul. Dacă oamenii lui Cunningham fuseseră în apartamentul ei, atunci ştiau că ea doarme în camera din spate, iar Daudin cealaltă. Au aşteptat până s-au stins luminile şi ea a avut timp să adoarmă, apoi au tras cu o armă care a perforat zidul şi-a împroşcat înăuntru schije de oţel arzător. Nu se încrezuseră în ea, că n-avea să spună cuiva sau că n-avea să-i şantajeze.

Cui să-i spun? se întreabă ea.

Şi-l reaminteşte pe Cunningham în acel ultim moment, în Fata din Plastic, tristeţea din ochii lui... El ştiuse. Încercase, în felul lui, s-o avertizeze. Poate că hotărîrea nu-i aparţinuse, poate că fusese luată în ciuda obiecţiilor sale. Ce le mai păsa orbitalilor de o jegoasă, când ei uciseseră deja câteva milioane şi-i cruţaseră pe restul doar pentru că reprezentau, încă, o monedă de schimb folositoare?

Hatmanul alunecă în odaie precum o pisică.

– Îmi pare rău, surioară, îi spune. Habar n-aveam că se va ajunge la aşa ceva.

– Ştiu, Michael, încuviinţează ea absentă.

– Am relaţii pe Coasta de Vest. O să-ţi dea de lucru acolo, până când Cunningham şi-ai lui vor uita că exişti.

Sara se uită la el, apoi priveşte patul şi aparatele care zumzăie şi şuieră. Clatină din cap.

– Nu mă pot duce, Michael.

– O greşeală mare, Sara. Vor mai încerca, spune el încet.

Sara nu răspunde, simţind doar golul din ea, ştiind că golul nu va dispărea niciodată dacă-l va părăsi iarăşi pe Daud. Hatmanul mai rămâne un moment stânjenitor, după aceea dispare.

– Am avut biletul, şopteşte Sara.

Afară poate zări lutul fierbând sub soarele nebun. Toată prăsila Pământului, căutându-şi biletele, azvârlindu-se într-acolo unde puteau primi un fragment din visul lor. Cu toţii jucând după regulile altora. Sara are biletul ei, însă regulile s-au întors împotriva ei precum o nevăstuică şi ea trebuie să-şi rupă biletul şi să-l împartă pe stradă; să-l împartă, pentru ca maşinile să bâzâie, să şuiere şi să menţină în viaţă ceea ce iubeşte ea. Pentru că nici o jegoasă n-are altă alternativă decât să urmeze instrucţiunile şi să joace cât poate mai bine. Până când jocul se sfârşeşte.

Traducerea Mihai-Dan Pavelescu